

Bobbie is een dartel hondje,
't Lievlingsbeestje van z'n baas,
Die hem alle dag verwent met
Stukjes vleesch en korstjes kaas.

Dankbaar slaat hij dan z'n staartje
Honderdmaal wel heen en weer;
En na 't spelen en ravotten
Legt hij in z'n hok zich neer.

's Middags mag hij mee gaan wandlen
In den tuin; soms op de straat;
En dan volgt hij trouw z'n baasje,
Waar de tocht ook henen gaat.

* * *

Op 'n mooien Maandagmorgen
Moest de baas naar 't postkantoor;
Maar het hondje, dat weer mee mocht,
Ging er dezen keer van door.

Hoe de baas ook stond te fluiten,
Bobbie stoorde er zich niet aan,
Liep met Bello van den dokter
Weg, en liet z'n baasje staan.

Nooit had Bobbie kunnen denken
Dat hij zoo genieten zou:
O, wat was dat hollen heerlijk
En dat loopen, waar je wou.

En wat vond hij lekkere kluifjes
In de goten, hier en daar;
Zoo iets kreeg hij van z'n baasje
Nooit, al werd hij twintig jaar.

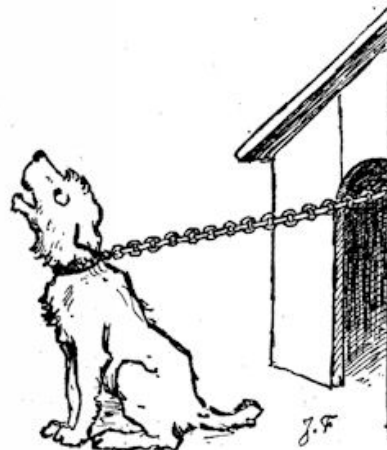
* * *

Bobbie bleef tot 's avonds hollen,
Zwerven, snufflen overal;
Eindelijk dacht hij, moe en hongrig,
Aan z'n hok. Een kwaad geval!

Zou de baas niet op hem brommen,
Die hem altijd eten bracht,
Als hij nu weer thuis wou komen
Bij het naadren van den nacht?

Aarzlend liep Bob naar de voordeur
En die was, o vreugd, niet dicht;
Zoo kon hij naar binnen sluipen:
Achter brandde toch geen licht.

Maar eer hij nog lag te slapen,
Kwam de baas bij 't hokje staan
En kreeg Bob in plaats van eten,
Voor een week den ketting aan.

Sedert gaat hij niet meer drossen
Als hij 't baasje vergezelt.
Maar nog dikwijls denkt hij droevig
Aan den ketting, die zoo knelt.